

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 20 Νοεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Αριθ. 297 Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεία : "Οδός Κάνιγγος 32 - "Αθήναι Τηλ. 612.133

Διευθύνεται υπό Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξόμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50

Ἐξαεταριῶδ' Ἐξάμ. 30λ. 2.— Ἐτησίᾳ 30λ. 4

Προσέξαιτε!...

«Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὁμάς τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Του αἵματος».

(Πράξεις Κ, 28)

Μετὰ χαρὰς ἐγκαταλείπομεν, πρὸς στιγμήν, τὴν σφενδόνην τῶν ἐλέγχων καὶ ἀναλαμβάνομεν τὴν γλυκύφθογγον λύραν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, προκειμένου νὰ χαιρετίσωμεν τὴν ἱερὰν καὶ κατανυκτικὴν σύναξιν τῶν ποιμένων τῆς πατρίδος μας, εὐχόμενοι πρὸς τοὺς ἐκ περάτων προσελθόντας τὸ «ὡς εἰ παρέστητε».

Δὲν εἶναι μικρὰς καὶ ἀσημάντου σημασίας τὸ γεγονός τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας. Τοῦτο κατ' ἀρχὴν ἐκφράζει τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας (ᾧ, ἐὰν ὑπωπτεύετο αὕτη τὴν δύναμιν αὐτήν!) Οἱ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχόμενοι Ἱεράρχαι ἀποτελοῦν τοὺς φορεῖς μιᾶς μοναδικῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιοῦντες δύνανται νὰ προκαλέσουν μιὰν ριζικὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ πνευματικοῦ καθόλου βίου τῆς χώρας, ὥστε νὰ πνέουν παντοῦ αἱ αὖραι καὶ οἱ ζέφυροι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ διαποτίσουν τὰ πάντα οἱ ζωογόνοι χυμοὶ τῶν ὡραίων παραδόσεων.

Ἡ Ἱεραρχία, ἥτις κατ' οὐσίαν εἶναι μία τοπικὴ Σύνοδος, ὑπενθυμίζει εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα μιὰν αἵγλην βυζαντινὴν, ὅτε οἱ Ἱεράρχαι τῆς ἐνδόξου αὐτοκρατορίας συνήρχοντο, ὑπὸ τὴν αἰγίδα ὀρθοδόξων αὐτοκρατόρων, ὡσάκις «λύκοι βαρεῖς» εἰσήρχοντο εἰς τὴν θεοσούσατον μάνδραν τῆς Ἐκκλησίας ἢ «ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα» ἀπέσπων ὀπίσω αὐτῶν μαθητάς.

Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων

ἀρχιερέων, προσερχόμενος εἰς τὴν ἁγίαν αὐτὴν σύναξιν, ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὸν Ἀπόστολον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τοῦ Χριστιανικοῦ Πνεύματος, ὅστις καλεῖται εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱερουσαλὴμ τῆς Πατρίδος μας, ἵνα ὁμοθυμαδὸν μετὰ τῶν ἄλλων προβῇ εἰς τὴν ὀφειλομένην ἀνασκόπησιν τῆς καταστάσεως, ὥστε νὰ ἐξαχθοῦν πολύτιμα συμπεράσματα διὰ τὸ μέλλον.

Ἐχομεν λοιπὸν πάντα λόγον νὰ συγκινοῦμεθα ἐκ τοῦ γεγονότος καὶ νὰ τοποθετοῦμεν τοῦτο εἰς τὸ ἀρμόζον ὕψος.

Ἐνῷ ὅμως ἐτοιμαζόμεθα νὰ χαλάσωμεν τὰ ἱστία τοῦ λόγου καὶ νὰ προσορμισθῶμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς εὐλαβοῦς σιωπῆς, μιὰ φωνή, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἱστορίας ἀκουομένη καὶ ἀφικνουμένη μέχρι τῶν ὧτων μας διὰ μέσου τῶν ὑπερκοσμίων αἰθέρων τοῦ Πνεύματος, διεγείρει ἐν ἡμῖν μιὰν φρικίαν· εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μακαρίου Παύλου, ἀπευθυνομένου εἰς μιὰν σύναξιν ἐπισκόπων. Τὴν ἀκούετε;

«Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ...». Προσοχὴν καὶ ἐπαγρύπνησιν συνιστᾷ ὁ Μακάριος Παῦλος. Προσοχὴν διὰ τὴν προσωπικὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ποιμένου, προσοχὴν διὰ τὸ ποίμνιον. Ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγρύπνου προσοχῆς ὁ Ἐπίσκοπος!

Καὶ ποῖοι οἱ λόγοι τῆς ἀγρύπνου αὐτῆς προσοχῆς; Δύο, ἀλλὰ σοβαροὶ! «Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου», ὁ πρῶτος λόγος. Ὑπόλογος λοιπὸν καὶ ὑπεύθυνος ὁ Ἐπίσκοπος ἐναντι αὐτοῦ τούτου τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὅπερ γνωρίζει κάλλιστα τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς, τὴν βαθύτερον τῶν ἐγκολπίων εὐρισκο-

Ο ΔΙΩΓΜΕΝΟΣ ΙΗΣΟΥΣ

(Λουκᾶ II 27-40)

Ἐνα ὁλόκληρο πλῆθος ἔρχεται πρὸς τὸν Ἰησοῦν· τὰ βλέμματά τους εἶναι γεμάτα δέος.

—Τί νὰ γυρεύουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί;

—Θὰ ἔρχονται νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Ἰησοῦν.

—Γιατί;

—Λίγη ἦταν ἡ εὐεργεσία πρὸς τὰ Γάδαρα; Ἐθεράπευσε τὸν ἐπικίνδυνο δαιμονισμένο «ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἴκῳ οὐκ ἔμενε, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασι». Ἦταν δὲ τόσο φοβερός, ὥστε «ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος». Καὶ ὅμως ἦταν τόσο ἰσχυρὴ ἡ δύναμις τοῦ διαβόλου, ποῦ «διарύσσων τὰ δεσμὰ ἡλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους». Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἀνακουφισθοῦν τὰ Γάδαρα μετὰ τὴν θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου; Ὡστε γι' αὐτὸ ἔρχονται οἱ Γαδαρηνοὶ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Εὐεργέτη τους.

—Ἴσως τὸν παρακαλέσουν νὰ μείνῃ καὶ λίγο στὴν πόλιν τους, ὅπως ἔκαναν οἱ Σαμαρεῖται.

μὲν. «Ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου του αἵματος», ὁ δεύτερος λόγος. Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκοπικῆς μερίμνης καὶ φροντίδος δὲν εἶναι κατὰστασις, μετρωμένη μετὰ τὰ κριτήρια τῆς ἀνθρωπίνης συμβατικότητος. Θεμέλιον, ἀλλὰ καὶ κεφάλαιον τὸ Πανάχραντον Αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ! Καὶ ἐὰν τιμωρεῖται ὁ «κοινὸν ἡγησάμενος τὸ αἷμα τῆς Διαθήκης» καὶ ἀναξίως μεταλαμβάνων αὐτοῖ, πόσων τιμωριῶν ἄξιος θὰ εἶναι ὁ κατασπιλῶν ἢ κατακρημνίζων τὸ Ἱερὸν Παλλάδιον τοῦ Παναγράντου αὐτοῦ Αἵματος, τὴν Ἐκκλησίαν;

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, τὸ θεμέλιον τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν σεβασμοῦ τὸ συνιστοῦν οἱ ἀνωτέρω λόγοι τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ἐὰν κάτι σὰς καθιστᾷ εὐγενεστέρους τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τοῦτο εἶναι ἡ ἰδιότης ὧν ὡς ὀργάνων τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὡς ἀγγέλων μετὰ δέους ἱσταμένων πρὸ τοῦ αἰμορράντου Γολγοθᾶ.

Χαιρετίζομεν λοιπὸν τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ προσοχή, τὴν ὁποῖαν συνέστησε ὁ Παῦλος θὰ εἶναι ὁ γνώμων τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας. Ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι ἀγρυπνοῦν χιλιάδες εὐσεβῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες οὐ δώσωσιν ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν, τοῖς βλεφάροις αὐτῶν νυσταγμὸν καὶ τοῖς κροτάφοις ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ ἴδωσιν τὴν Ὁρθόδοξον θριαμβεύουσαν.

Συνιστᾷτε δύναμιν, ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ ἐνέργειαι ὧν ἀναποκρίνονται εἰς τὰ βαθυτέρα αἰτήματα τῆς Ὁρθοδόξου Συνειδήσεως, τὴν ὁποῖαν ἐνσαρκώνει ὁ Ὁρθόδοξος Λαός.

Προσέξατε λοιπόν!

—Δὲν ἀποκλείεται.

Ὁ διάλογος σταματᾷ. Οἱ μαθηταὶ παρακολουθοῦν τὸ πλῆθος. Ὁ πρῶν δαιμονισμένος «ἱματισμένος καὶ σωφρονῶν στέκεται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ» ἥρεμος, γαλήνιος, ἀκίνδυνος. Τὸ πλῆθος σταματᾷ ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀπίστευτο θέαμα. Ἐνα αἶσθημα φόβου κατέχει τὶς καρδιές. Ὅλοι σιωποῦν. Ὁ ἕνας κοιτᾷ τὸν ἄλλον, σὰν νὰ ἔλεγε «ἔλα ἄρχισε σὺ πρῶτος».

Τὴν σιωπὴν τὴν λύει ὁ Κύριος.

—Τί θέλετε, παιδιὰ μου;

Τότε οἱ γεροντώτεροι παίρνουν θάρρος. Κάθουν μερικὰ βήματα ἐμπρός. Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐπὶ τέλους ὁμιλεῖ.

—Ραββὶ θέλομεν νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ χωριὸς μας! Οἱ μαθηταὶ κοιτάζονται. Μένουν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν παραφροσύνη τῶν εὐεργετηθέντων. Δὲν περίμεναν τέτοια ἀχαριστία· ἀλλὰ πρὸ παντὸς τέτοια ἀνοησία.

—Γιατί νὰ φύγῃ ὁ Εὐεργέτης, ποῦ ἔδιωξε τὸν διάβολο ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἐξησφάλισε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν;

—Διότι ἔθιξε τὰ ἔθνομα συμφέροντα καὶ ἐξηφάνισε τὸ ἀμαρτωλὸ κέρδος!

—Πῶς;

—Νὰ μετὰ τὴν θεραπεία, οἱ δαίμονες εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων καὶ αὐτοὶ κατεποντίσθησαν εἰς τὴν λίμνην. Ἡ διατήρησις ὅμως καὶ τροφή χοίρων ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο.

Διωγμένος ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὰ Γάδαρα!

—«Εἰρήνη ὑμῖν» λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα!

—Τί νὰ κάνουμε τὴν εἰρήνην, γαυριοῦν οἱ ἔμποροι τοῦ πολέμου! Τί θὰ γίνουν τὰ πετρέλαιά μας, τὰ κανόνια μας, τὰ πολεμικὰ μέσα;

—Φύγε, Χριστέ, ἀπὸ κοντὰ μας, θέλομε πόλεμο! Διωγμένος ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα.

—«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», λέγει τὸ Γλυκύτατον στόμα τοῦ Λυτρωτοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν!

—Ἡ ἀγάπη δὲν εὐνοεῖ τὸν σκληρὸν ἀνταγωνισμό! Τί νὰ τὴν κάνουμε τὴν ἀγάπη;

—Πάρε, Χριστέ, τὴν ἀγάπην σου καὶ φύγε μακριὰ μας!

Διωγμένος ὁ Χριστὸς ἀπ' τὴν κοινωνίαν.

—«Ἐνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ προσκολληθήσεται τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ αὐτοῦ».

—Θέλω πολλές γυναῖκες ἐγώ! Δὲν μοῦ φτάνει μία κραυγάζει τὸ κτήνος, ποῦ περιεβλήθη τὸ συζυγικὸν σχῆμα.

—Φορτώσου Χριστέ τὶς ἐντολές σου, πάρε τὰ καθήκοντά σου καὶ ἄσε με νὰ βουλιάζω στὸ βούρκο.

Διωγμένος ὁ Χριστὸς ἀπ' τὴν οἰκογένειαν!

«Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε», λέγει ὁ

Ἐκξειδιωτικαὶ ἀναμνήσειςἘΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ Εἰς τὴν ἸΠΠΩΝΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Φεολόγου Σταύρου Καραμήτσου

Πλησιάζομεν τὴν πατρίδα τοῦ θείου Ἀγίουστί-
νου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας
μας. Ποία ψυχὴ κουρασμένη καὶ πληγωμένη ἀπὸ
τὴν ἁμαρτία δὲν θὰ δακρύσῃ, ὅταν ἀναγνώσῃ τὰς
Ἐξομολογήσεις του; Δὲν θὰ φλεγῇ ἀπὸ θείον ἔρω-
τα πρὸς τὸν νυμφίον Χριστὸν καὶ δὲν θὰ ἀναφω-
νήσῃ μαζὺ του τὸ Ἰησοῦ γλυκύτατε; Μὲ αὐτὰ τὰ
συναισθήματα πλησιάζομεν τὸν λιμένα τῆς Ἰππώ-
νος (Μπόνα). Ἀραγε θὰ ὑπάρχῃ ἡ Ἐκκλησία του;
Θὰ ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ἀκόμη ἐκεῖ, ἀκολουθοῦντες
τὸ παράδειγμά του; Τὸν ἱεραποστολικὸν του ζῆλον;

Ὁ ἀέρας εἶναι δυνατὸς, ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος
προμηνύεται θύελλα. Ὁ Κυβερνήτης τοῦ πλοίου μᾶς
συμβουλεύει νὰ μὴ ἐξέλθομεν λόγῳ τῆς κακοκαιρίας.
Ποίος ὅμως τὸν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του; Ἐπιθυ-
μοῦμεν ὅλοι νὰ γνωρίσωμεν τὴν Πατρίδα τοῦ με-
γάλου αὐτοῦ Πατρός. Θέλομεν νὰ γνωρίσωμεν τὰ
ἅγια αὐτὰ χώματα τῆς Ἀφρικανικῆς Ἡπείρου, τὰ
ὁποῖα εἶναι βαμμένα μὲ τὸ πλεόν εὐγενικὸν αἷμα
τὸ ὁποῖον ἐγνώρισαν οἱ αἰῶνες. Τὸ αἷμα τῶν μαρ-
τύρων. Ὅποια ἀπογοήτευσιν, ὅμως ἐδοκιμάσαμεν,
ὅταν ἐξήλθομεν. *Ἡ λυχνία ἐκινήθη ἀπὸ τὰς
μαρτυρικὰς αὐτὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀφρικῆς.*

Ζητοῦμεν χριστιανούς, ζητοῦμεν ἀδελφούς, ἐρω-
τοῦμεν τοὺς σημερινούς κατοίκους τῆς πόλεως, τὸ

πλεῖστον Μωαμεθανούς. Ποῦ εὐρίσκονται Ναοί,
Μαρτύρια, ποῦ ἡ Μητροπόλις; Ἀλοίμονον! Τίποτε
ἀπ' αὐτὰ. Μόνον μᾶς ὁδηγοῦν, εἰς τὰ ἐρεῖπια ἢ εἰς
Ναοὺς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἐσβυσε τὸ φῶς
τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν Ἰππῶνα. Ἡ «**UNA
SANCTA**» δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖ. Τίποτε δὲν
ἀπέμεινε πλέον ἀπὸ τὸ παρελθόν. Χρειάζεται ἕνας
νέος Ἱερεμίας νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μαρ-
τυρικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ πλοῖον μὲ πληγωμένην
τὴν ψυχὴν, σκεπτόμενοι τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας.
Ὁ ἀέρας φυσᾷ δυνατὰ, ὁ ἀσύρματος μᾶς λαμβά-
νει ἄσχημα νέα. Θὰ ἔχωμεν τρικυμία. Διερχόμενοι
μὲ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον κινδυνεύει λόγῳ τῆς μεγά-
λης θαλασσοταραχῆς, ὁ νοῦς μᾶς μεταβαίνει εἰς τὰ
ἐπικίνδυνα ἐκεῖνα πλοῖα τῆς τότε ἐποχῆς, μὲ τὰ
ὁποῖα οἱ Πατέρες καὶ οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως ἐν
μέσῳ κινδύνων ἐταξίδευον εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἵνα
μεταφέρωσιν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ πολεμῇ
σωσιν τὰς διαφόρους αἰρέσεις καὶ ἐνισχύσωσιν τοὺς
ἀδελφούς. Πόσους ἄραγε μάρτυρας δὲν θὰ ἐκάλυψε
ὁ ὕψος τάφος; Πόσοι δὲν θὰ ἐπνίγησαν, πόσους
δὲν θὰ ἀφήρπασαν τὰ πελώρια κύματα, ψελίζοντας
διὰ τελευταίαν φορὰν «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγώ-
νισμαι»;

Καὶ τώρα τὸ δένδρον τῆς πίστεως ἐξηράνθη,
εἰς τὰς Ἐκκλησίας ταύτας. Τὸ παράδειγμα τῆς κα-
ταστροφῆς τῆς Ἀφρικανικῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ
ληφθῇ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ πάντων τῶν Χριστι-
ανῶν. Οὗτοι θὰ πρέπει νὰ καταβάλουσι προσπά-
θειάς νὰ γίνωσι Χριστιανοὶ εἰς τὴν οὐσίαν καὶ
ὄχι μόνον εἰς τοὺς τύπους. Καθῆκον λοιπὸν εἶναι
νὰ ἀγωνισθῶμεν πάντες ἐναντίον τοῦ ἐσωτερικοῦ
ἀνθρώπου, τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ἐντὸς μᾶς
ἐμφωλεύει, αὐτὸν πρέπει πρῶτον νὰ νικήσωμεν, καὶ
ὄχι νὰ ἐπιθυμοῦμεν νὰ καλύπτωμεν τὰς ἥττας μᾶς,
καὶ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μᾶς, μὲ τὴν κα-
τάκρισιν, τὴν συκοφαντίαν καὶ τοὺς δῆθεν ἐξωτερι-
κοὺς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνας μᾶς.

Χριστὸς πρὸς τὸν κλῆρον, τοὺς μοναχοὺς. Ἐ
αὐτοὶ θὰ τὸν ἀκούσουν! Θὰ τὸν κρατήσουν
κοντὰ τους.

Τί ἀπογοήτευσιν;

Οὐτε κι' ἐδῶ δὲν εὐρίσκει θεοὶ ὁ Χριστὸς.
Κοσμικότης, πολυτέλεια, θησαυρισμός.

—Πάρε, Χριστέ, τὴν αὐταπάρνησιν Σου καὶ
ἀνέβα μόνος Σου τὸν ἀνηφορικὸ Γολγοθᾶ ἡμεῖς
θέλουμε καὶ τὸν κόσμον καὶ τίς χαρὲς του. Ἐνα
κήρυγμα γιὰ δάκρυα καὶ ἕνα πανηγύρι μὲ πομ-
πὴ δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξί μᾶς. Τί νὰ σέ κά-
νουμε κοντὰ μᾶς;

Διωγμένος ὁ Χριστὸς κι' ἀπὸ τὴν Ἐκκλη-
σία του!

* *

Ψυχὴ Χριστιανική.

Κράτησε σὺ τοῦλάχιστον τὸν Χριστόν, ὁδηγὸ
καὶ Λυτρωτὴ Σου. Μὴ λυπηθεῖς γιὰ τὸν ἀπηνῆ
διωγμὸ τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ ὅλους. Ὁ διωγμὸς
αὐτὸς εἶναι τὸ μέτρον τοῦ ἀνυπερβλήτου μεγα-
λείου τοῦ Σωτῆρος. Δὲν τὸ λέγει ὁ Εὐαγγελι-
στὴς Ἰωάννης; «Ὁ κόσμος Αὐτὸν οὐκ ἔγνω.
Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν. Καὶ οἱ ἴδιοι Αὐτὸν οὐ πα-
ρέλαβον».

Εὐτυχεῖς οἱ Χριστοφόροι! Καὶ εἰς τὴν πα-
ροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν εἶναι κερ-
δισμένοι.

Ἐπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὁφείλοντας συν-
δρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱε-
ρὸν ἀγῶνα ὁφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ
τακτοποιήσωσι αὐτὰς. Ἐμβάσματα καὶ ἐ-
πιταγαὶ μόνον πρὸς τὸν ταμίαν Ἱερομ.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, Ὁδὸς
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

Ἡ στήλη τοῦ κηρύγματος

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἀρχ. Αὐξεντίου Πάστρα

Ἐν μέσῳ τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, οἱ ὅποιοι ἐδυοσίασαν τὴν ζωὴν των καὶ προσέφερον τὸν ἑαυτῶν τῶν ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, περίβλεπτον καὶ ἐξέχουσιν θεοὺς κατέχει ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ὁ γενναῖος οὗτος ὁπλίτης καὶ ἐνδοξος στεφανίτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ γονέων εὐσεβῶν καταγόμενος τῆς περιφανοῦς Θεσσαλονίκης, διεκρίνεται διὰ τε τὴν ἰσχυρὰν καὶ ὠραιότητα τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀνωτερότητα τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἔτυχεν ἐξόχου στρατιωτικοῦ ἀξιώματος ἐργαζόμενος ἐκ παραλλήλου διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὴν προσέλευσιν τῶν εἰδωλολατρῶν εἰς τὸν χριστιανισμόν. Κατηγγέλθη λοιπὸν εἰς τὸν Διοκλητιανόν, τὸν δεινὸν αὐτὸν διώκτην τῶν χριστιανῶν καὶ ὠδήγηθη πρὸ αὐτοῦ, ὅπου καὶ ὠμολόγησε μετὰ παρησίας τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν του καταπτύσας τὰ εἰδωλα εἰς τὰ ὅποια τὸν προέτρεψε νὰ θυσιάσῃ.

Ἀποῦ δὲ ὅλας τὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις καὶ δωρεὰς τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀπέρριψε, ἐρρίφθη εἰς ζοφεράν φυλακὴν ἐστερημένος πάσης ἀνθρωπίνης ἐνισχύσεως καὶ προστασίας. Καθοπλίσας ἀκολούθως ἀπὸ τῆς φυλακῆς διὰ τῶν ἁγίων Του εὐχῶν τὸν μαθητὴν του καὶ κοινῶν τῆς εὐσεβείας Νέστορα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λυαίου ἀγῶνα καὶ ἐνθαρρύνας αὐτὸς ἀπέστειλε πρὸς τὸ στάδιον, ὅπου καὶ ἐθροιάμην καὶ κατήγαγε νίκην λαμπράν. Ἡ νίκη αὕτη ἦ περιλάλητος καὶ πρωτοφανὴς καὶ ἀνωτέρα τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, νίκη, ἣτις ἐπετεύχθη διὰ τῆς κραταιᾶς προσευχῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐγένετο αἰτία τῆς διὰ λόγῃς θανατώσεώς του, ἡ ὁποία τὸν κατέστησε μιμητὴν τοῦ Σωτηρίου Πάθους καὶ πρωταθλητὴν λαμπρότατον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τίς δὲν εὐλαβεῖται τὸν μεγαλομάρτυρα τοῦτον Δημήτριον; Ποίος παρακαλῶν αὐτὸν καὶ ζητῶν τὴν βοήθειάν του καὶ δὲν λαμβάνει ταχέως τὸ αἰτούμενον; Εἰς ποῖον δὲ τόπον τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἔχουν ἀνεγερθῇ Ναοὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τούτου;

Μέγας λοιπὸν καὶ πανένδοξος Ἅγιος ὁ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος καὶ ὑπέρτερος παντὸς ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίου, καθότι ἐξαιρετικῆς καὶ πλουσίας χάριτος ἔτυχε παρὰ Θεοῦ. Ἡ χάρις δὲ ἡ δαυρὶς καὶ πλουσιοπάροχος, ἣτις τὸν ἐπεσκίαζε, δὲν ἐνήργει θαυμάσια μόνον καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μαρτυρικὴν καὶ ἁγίαν του τελευτήν.

Τὸ ὀνομαστότερον ὅμως καὶ ἐξαισιώτερον ἐξ ὅλων τῶν θαυμάτων ἦτο τὸ τῆς ἀναβλύσεως μύρου εὐωδιστάτου ἀπὸ τοῦ ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ Ἁγίου ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Μυροβλήτης ὁ στρατάρχης οὗτος τοῦ νικηφόρου στρατοῦ τῶν καλλινίκων μαρτύρων.

Ἄς τρέφωμεν λοιπὸν μεγίστην εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Ἅγιον Δημήτριον, ὁ ὅποιος ἐδυ-

σίασε ὅτι πολυτιμότερον εἶχε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ ἴδῃ πληρούμενον τὸν διακαῆ πόθον του τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ καταργήσεως τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πλάνης.

Ἀλλὰ «τιμὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος» λέγει ἅγιος τις Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας. Πῶς ὅμως θὰ δυνηθῶμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸν Ἅγιον Δημήτριον; Ἐκεῖνος ἐδυοσίασθη καὶ προσέφερεν ὅλον του τὸ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν μὴ φεισθεὶς οὐδὲ τῆς ζωῆς του προκειμένου νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὰς ὑψηλὰς ἰδεολογίας του καὶ νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν.

Ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ μαρτύριον, δὲν απαιτεῖ θυσίαν, δὲν θέλει προσφορὰς αἵματος. Ζητεῖ ἐνδιαφέρον, προθυμίαν καὶ ζήλον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Ζητεῖ θυσίαν τῶν παθῶν καὶ ἁμαρτιῶν, ζητεῖ ἀγῶνα πρὸς κατανίκησιν τῶν κατωτέρων ὁρμῶν καὶ ἐνστίκτων, τὰ ὅποια ἐμφωλεύουν ἐντὸς ἡμῶν, ζητεῖ τὴν ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς μας μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Ἄς ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἐκρίωσιν τῶν παθῶν ἐκ τῆς ψυχῆς μας, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ καλλωπίσωμεν μετὰ τὸν στολισμὸν τῆς ἀγιότητος, καθαρότητος καὶ σωφροσύνης, ἵνα τὴν παραστήσωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Β'. Παρουσίας πρὸ τοῦ Κυρίου οὐχὶ λευκὴν, ὅπως ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, ἀλλὰ χρυσήν καὶ μεστήν καρπῶν ἀγαθῶν καὶ ἀγιότητος. Ἄς ἐκτετεύσωμεν τὸν Κύριον διὰ πρᾶξεων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου νὰ καταπέμψῃ εἰς ἡμᾶς δύναναι ἐξ ὕψους, ὥστε νὰ νικήσωμεν τὰ πάθη καὶ τὰς ἀτελείας καὶ νὰ ἀποκτήσωμεν πᾶσαν ἀρετὴν, τὸ μόνον ἀθάνατον κτῆμα, τὴν ἀρετὴν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν εἰς τὸν παρόντα καὶ μέλλοντα αἰῶνα.

Ὁ καλύτερος σύντροφος τὸ βιβλίο.

Ἡ ἀποθήκη τῶν γνώσεων τὸ βιβλίο.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς ζωῆς τὸ βιβλίο.

Βιβλία ἐκλεκτά, ἀποπνέοντα τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, πολύτιμα διὰ τὴν οἰκογένειαν θὰ εὑρετε στήν

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Κάνιγγος 32.—Ἀθήναι

Ὁ Μελέτιος Κηγᾶς, ἐντὸς ὀλίγου κυκλοφορεῖ εἰς ὄγκον τῶν 400 περίπου σελίδων.

Ἡ τιμὴ διὰ τοὺς προπληρώνοντας συνδρομὴν Δρχ. 65.

Αἱ συνδρομαὶ καὶ συνεννοήσεις διὰ προαγορὰν τόμων :

κ. Νικόλαον Παπαπέτρον

Κάνιγγος 32.—Ἀθήναι

Ἀφ' ἑλπίμου διηγήσεις

ΤΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Κάποτε ὁ ἄπλοῦς Παῦλος, ὁ μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ἐπῆγε νὰ ἐπισκευθῇ τοὺς ἀδελφοὺς ἐνὸς Μοναστηρίου. Μετὰ πῆγε μαζὺ τοὺς εἰς τὴν ἀκολουθίαν. Ὁ ἄπλοῦς λοιπὸν Παῦλος στάθηκε στὴν εἴσοδο τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπρόσεχε λεπτομερῶς τοὺς εἰσερχομένους, διὰ νὰ διακρίνῃ τὴν ψυχικὴν τὸν κατάστασιν, διότι εἶχε αὐτὸ τὸ χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐβλεπε δὲ ὅλους μὲ καθαρὸν τὸ πρόσωπον τῆς ψυχῆς νὰ λάμπουν καὶ τὸν φύλακα Ἄγγελον ἐνὸς ἐκάστου νὰ χαίρῃ, τότε καὶ ἐκεῖνος ἐχαίτο καὶ ἠὲ χαρίσται τὸν Θεόν.

Ἀλλὰ νὰ τί φοίρη! Μεταξὺ τῶν εἰσερχομένων βλέπει νὰ ἐμβαίνει καὶ κάποιος μὲ μαῦρο πρόσωπο καὶ σκοτεινὸ ὄλον τὸ σῶμα· δαίμονες δὲ τὸν κρατοῦσαν γύρω-γύρω καὶ τὸν τραβοῦσαν μὲ χαλινάρι κοντὰ τοὺς.

Μόλις τὰ εἶδε αὐτὰ ὁ ἄπλοῦς Παῦλος ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ στήθος του, γιὰ τὸ ἐλεεινὸν θέαμα, ποὺ εἶχε δῆ ὅι ἄλλοι πατέρες, μόλις εἶδον αὐτὸ ταραχθῆκαν καὶ ἔτρεξαν κοντὰ στὸν Ἅγιο ἐρημίτη, γιὰ νὰ μάθουν τὴν αἰτία. Συγχρόνως τὸν προσεκάλεσαν νὰ μῆν μαζὺ τοὺς στὴν σύναξι. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμεινε κλαίων ὀδυρόμενος.

Ὅταν τελείωσε ἡ σύναξις καὶ ἄρχισαν νὰ ἀπέρχονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τότε ὁ ἄπλοῦς Παῦλος μελετοῦσε πάλι μὲ προσοχὴ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν ἐξερχομένων. Μὲ κατάπληξη λοιπὸν βλέπει καὶ ἐκεῖνον, ποὺ σκοτεινὸς καὶ μὲ μαῦρο πρόσωπο, αἱ χυμῶτος τῶν δαιμόνων μῆνκε, νὰ βγαίῃ διαφορετικός! Τὸν βλέπει μὲ ὀλόλευκο καὶ λαμπερὸ πρόσωπο, γεμῆτο χαρὰ. Τὸν συνῶδευαν χαρούμενοι ἄγγελοι· ἀπὸ μακρὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ δαίμονες μὲ κλάματα.

Πήδησε ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ ὁ ἄπλοῦς Παῦλος, γι' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητο μεταβολὴ καὶ ἐβόα εὐλογῶν τὸν Θεὸν ὃ τῆς ἀφάτου τοῦ Δεσπότη ἡμῶν φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθότητος! Συγχρόνως ἀνέβη σὲ ἓνα ὑψηλὸ σημεῖο καὶ ἐκάλεσε κοντὰ του καὶ τοὺς ἄλλους, λέγων: Ἐλάτε νὰ δῆτε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, πόσο εἶναι ἄξιοθαύμαστα.

Ὅλοι ἔτρεχαν γρήγορα γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸν Ἅγιο Ἀσκητή, τότε ὁ ἄπλοῦς Παῦλος διηγήθη μὲ λεπτομέρεια ὅσα εἶδε. Ἀμέσως δὲ ἐφώναξε κοντὰ τὸν ἄνθρωπον, νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐπῆλθε αὐτὴ ἡ μεταβολή. Ἐκεῖνος δὲ εἰλικρινὰ καὶ χωρὶς ντροπῆς εἶπε: Ἐγὼ εἶμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος καὶ μέχρι τώρα ζοῦσα στὴν πορνείαν. Πρὸ ὀλίγου δὲ μόλις μῆνκε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκουσα τὸν Θεὸν νὰ ὁμιλῇ διὰ τῆς προφητείας τοῦ Ἡσαίου καὶ νὰ λέγῃ: «Λούσασθε καὶ καθαροὶ γίνεσθε» ἀφέλεσθε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου μᾶθετε καλὸν ποιεῖν καὶ ἔαν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῖν, ὡς χιόνα λευκανῶ καὶ ἔαν θέλητε καὶ εἰσακούσητε μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε». Αὐτὰ μόλις ἀκουσα ἔ-

νοιωσα κατάνυξι καὶ ἀναστενάζων ἀπὸ τὴν καρδιά μου εἶπα πρὸς τὸν Θεόν. Δέσποτα Κύριε Θεέ μου, ποὺ ἤλθες εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσης ἁμαρτωλούς, αὐτὰ, ποὺ τώρα ὑπεσχέθης διὰ τοῦ προφήτου, ἡτὰ καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάρμοσε τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον. Νὰ σοῦ δώσω ὑπόσχεσιν εἰς σὲ τὸν καρδιογνώστην Θεόν, ὅτι ἀπορρίπτω κάθε παρανομίαν καὶ αἰσχρὰν πράξιν, εἰς τὰς ὁποίας ἤμουν δοῦλος. Καὶ μὲ τὴν βοήθειάν Σου δὲν θὰ προσθέσω ἄλλας, ἀλλὰ θὰ ὑπηρετῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν μου ἐσένα τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. Μὲ αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποφασισμένος ἐμπράκτως νὰ τὰς ἐφαρμόσω μὲ τὴν δύναμιν τῆς Θείας Χάριτος.

(Ἐκ τοῦ Εὐεργετινοῦ)

ΠΕΡΙ ΧΑΡΙΤΟΣ

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται, ὅτι ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων ἡμαρτώσε μὲν καὶ διέφθειρε τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἐξηφάνισεν ὅμως κάθε ἀγαθὸν μὲ τὸ ὅποιον ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπροοίκισε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος φέρεται μὲν πρὸς τὸ κακόν, ἀλλὰ καὶ δὲν παύει νὰ ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμῇ τὸ καλόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνθρωπότης γεννᾶται ἐν ἁμαρτίαις, ἀφινόμενος δὲ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ· ἄρα διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ *φροῦήματος τῆς σαρκὸς* τὸ ὅποιον *εἶναι ἐχθρὰ εἰς Θεόν* (Ρωμ. η'. 7), ἔχει ἀνάγκην βοήθειας καὶ συνδρομῆς, ὅπως τύχῃ τοῦ πόθου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ πανάγαθος Θεὸς *θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν* (Α'. Τιμθ β'. 4) ἔπεται ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἡ Θεία Χάρις καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου νὰ συνδυασθῶσι καὶ συνεργήσωσιν, ὅπως συντελεσθῇ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῖος προκατάρχεται τοῦ σωτηριώδους τούτου ἔργου; Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία στηριζομένη εἰς τοὺς λόγους τοῦ θεανθρώπου *οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρὸς Με, ἐὰν μὴ ὁ Πατήρ ὁ πέμψας Με ἐλευθέρῃ αὐτόν* (Ἰωάν. στ'. 44) δέχεται, ὅτι ἡ θεία χάρις προκατάρχεται τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων διὰ διαφορῶν μέσων· τοιαῦτα δὲ εἶναι ἡ φυσικὰ, ἡ ὑπερφυσικὰ, ἡ δι' ἀποκαλύψεως. Καὶ φυσικὰ μὲν εἶναι ἡ θεωρία καὶ μελέτη τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θεωρίαν καὶ μελέτην γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ πεποίθησις, ὅτι ὑπάρχει ἀρχὴ ἀνωτέρα, ἡ Θεός, πάνσοφος καὶ παντοδύναμος, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ τὰ εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχοντα πλάσματα. Παράδειγμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῶν κτισμάτων ἐγνώρισε τὸν κτίστην

καὶ ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του εἶναι ὁ δίκαιος Ἀβραάμ.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν φυσικῶν μέσων ὑπάρχουν καὶ τὰ ὑπερφυσικά· τοιαῦτα δὲ εἶναι εἰς ἡτὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου συμβαίνουσα ἀναστάσεις, ὅταν μελετᾷ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν τὰς ἁγίας γραφάς, ἢ μὲ πρόθεσιν νὰ ὠφεληθῇ, ἀκροᾶται τὴν διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου. Παραδείγματα τοιαῦτα ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀκούοντες τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀποστόλων καὶ κατενύσσοντο ἀναφέρουσιν αἱ πράξεις τῶν ἀποστόλων τὸν εὐνοῦχον τῆς βασιλίσσης; Κανδάκης τὸν ὅποιον ἐκατήχησε ὁ διάκονος Φίλιππος (Πρξ. η' 26-39) καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν τῶν πύγων τοῦ ἀποστόλου Πέτρου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς (Πρξ β' 37), ἢ δὲ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τὸν μακάριον Ἀγνουστίνον τὸν ἐπίσκοπον Ἰππώνος ὁ ὅποιος ἐγέντο ἀκροατὴς τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἱεροῦ Ἀμβροσίου. Ὑπερφυσικά δὲ μέσα εἶναι ὅταν ὁ Θεὸς μὲ ὀπτασίαι· φανερώσῃ τὸ ἅγιον Αὐτοῦ θέλημα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τοῦτο συνέβη εἰς τοὺς δικαίους Νῶε, Ἰακώβ, Μωϋσέα, τὸν ἀπόστολον Παῦλον καὶ πλείστους ἄλλους.

Ἡ θεία λοιπὸν χάρις καλεῖ πρῶτον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἰδίας Αὐτοῦ σωτηρίας, καὶ ἂν μὲν ὁ ἄνθρωπος δεχθῇ τὴν ἐνέργειαν τῆς Θείας χάριτος, τότε ἀρχίζει ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἀνθρώπου τῆς ὁποίας γνωρίσματα εἶναι ταῦτα:

Α'. Ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ συναισθάνηται τὴν θέσιν του ὡς ἁμαρτωλῶ.

Β'. Ἀρχίζει νὰ λυπῆται κατάκαρδα, διότι διὰ τὰς ἁμαρτίας του ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Θεόν.

Γ'. ἀποφασίζει νὰ ἀφίση τὸν πρότερον ἁμαρτωλὸν βίον, νὰ ζήσῃ δὲ νέον τοιοῦτον σύμφωνον δὴλα δὴ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ παναγάρχου Θεοῦ.

Ὅταν δὲ ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, τότε ἀποκτᾷ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως ἀρχίζει δὲ νὰ ἀπαφεύγῃ τοὺς κακοὺς λόγους καὶ τὰς αἰσχυρὰς πράξεις, νὰ ἐργάζεται δὲ τὸ ἀγαθόν. Ὁ ἀνακαινισθεὶς λοιπὸν ἄνθρωπος φνύγει τὴν ἀργολογίαν, τὸ ψεῦδος, τὴν καταλαλιάν, τὸν δόλον, τὴν ἀπάτον, τὰς ἐριδας, τὸν φθόνον καὶ ὅλα τὰ κακὰ, τὰ ὅποια ἀναστατώνουν τὴν ἀνθρωπότητα, προσπαθεῖ δὲ νὰ ζῇ εἰρηνικῶς μὲ ὅλους, νὰ εἶνε πρῶτος, ταπεινός, μακρόθυμος, εὐσπλαχνος, εὐεργετικός, ἄγνους τὸν βίον καὶ νὰ ἐργάζεται μὲ ἀφοσίωσιν πῶς νὰ μὴ βλάψῃ κανένα, ἀλλὰ νὰ ὠφελῇ πάντα, νὰ ζῇ δὲ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ παναγάρχου Θεοῦ.

Ὑπερόθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγο, 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΚΑΙ Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ εἰς Κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Κατηγορῶ τῆς Νεολαίας» ἀνεπτύχθησαν αἱ δυσμενεῖς συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀναπτύσσεται ὁ νέος καὶ ἡ νέα, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἡθικῆς χρεωκοπίας. Ἐτονίσθη, ὅτι σήμερον οἰκογένεια, σχολεῖον, ἐκκλησία, πολιτεία δὲν παρέχουν τὰς δυνατότητας πνευματικῆς καλλιέργειας τοῦ νέου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νεολαία δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη εὐθυνῶν. Ὁ νέος καὶ ἡ νέα ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ ἀναζητήσουν τὸν δρόμον των, νὰ θέσουν σκοπούς, νὰ ἀναπύξουν δραστηριότητα πνευματικὴν κ.λ.π. Αὐτὰ θὰ εἶναι τὰ σημεῖα τοῦ σημερινοῦ ἁρθρου.

Ὁ νέος καὶ ἡ νέα διαφέρουν τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ ὁρίμου ἀνθρώπου ὅχι μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἡλικίας ἀλλὰ καὶ τὴν σωματικὴν διάπλασιν, κατὰ τὴν ψυχικὴν εἰκόνα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ νέου διέρχεται μία ἐπαναστατικὴν κρίσιν· ἐπιθυμεῖ νὰ διακόψῃ πάντα σύνδεσμον πρὸς τὸ παρελθόν καὶ τὸ περιβάλλον του καὶ νὰ διαμορφώσῃ μίαν πνευματικὴν αὐτοτέλειαν. Ἀκριβῶς δὲ αὕτη ἡ ψυχικὴ κατάστασις συνιστᾷ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς νεότητος. Ὅχι διότι ἔχει τὸν χαρακτήρα ἑπαναστάσεως, ἀλλὰ διότι ὁ νέος ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τῆς κρίσεως αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ διαμορφώσῃ ἰδανικά, πρὸς τὰ ὅποια θὰ κατευθυνθῇ.

Τὸ περιβάλλον φαίνεται εἰς τὸν νέον πολὺ πτωχὸν καὶ πενιχρὸν εἰς ἀξίας καὶ δι' αὐτὸ ὁ νέος τρέπεται ἢ εἰς ἓνα ρωμαντισμὸν ἢ εἰς τὴν προγονολατρείαν ἢ εἰς ἓνα μυστικισμὸν. Ἡ ΤΡΟΠΗ δὲ αὕτη ἔχει τὴν μορφήν προσανατολισμοῦ εἰς τὴν ζωὴν, μίαν ὑπευθύνου προσarmoγῆς.

Ἐπομένως ὁ νέος, ὅστις δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ συλλάβῃ τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς ἔστω ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ περιβάλλοντός του, ὁ νέος αὐτὸς δὲν διαθέτει τὸν ἰσχυρότερον παράγοντα τῆς νεότητος, τὸν ἰδεαλισμὸν. Δηλαδή ὁ νέος, ποὺ δὲν ἔχει ἰδανικά καὶ διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητός του ἀρκεῖται εἰς τὰς μορφὰς τοῦ περιβάλλοντος, ὁ νέος αὐτὸς εἶναι ἤδη γέρον μελαγχολικός.

Νεότης χωρὶς ἰδανικά εἶναι οὐρανὸς χωρὶς ἀστερισμοὺς, ἀνοιξὶς χωρὶς ὄργασμον βλαστήσεως, ἄνθος χωρὶς ἄρωμα.

Νέε μου καὶ νέα μου ἔχεις ἰδανικά; Ποῖα εἶναι αὐτά; Ἡ εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σου πρωτίτως εἶναι αὕτη. Νὰ διαμορφώσῃς ἰδανικά, τὰ ὅποια θὰ κατευθύνουν τὴν ζωὴν σου.

Ἀλλὰ ἡ διαμόρφωσις ἰδανικῶν πραγματοποιεῖται εἰς ψυχὴν ἐλευθέραν καὶ ἀπηλλαγμένην τῆς δυσωδίας τῶν παθῶν. Μόνον τὰ ἄγνὰ νειᾶτα, τὰ νειᾶτα, ποὺ δὲν ἐσάπισαν εἰς τὸ ἀλκοὸλ ἢ εἰς τὴν σεξουαλικὴν κόπρον, μόνον τὰ νειᾶτα αὐτὰ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ διαμορφώσουν ἰδανικά.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐτέρα εὐθύνη τῆς νεότητος· νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἀγνότητά της καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς σωματικῆς καθαρότητος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ψυχικῆς.

Ὁ Γκόρχυ εἰς τὸ βιβλίον του «Ἡ Μάνα» θέ-

ΦΛΥΑΡΙΑΙ ΑΝΕΥ ΟΥΣΙΑΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Ἐθνος» (28-10 58) ἀναγράφει σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «οἱ Παλαιοσημερολογίται». Ἐν αὐτῷ ὁ σοφὸς (!) σχολιαστὴς εἰσηγεῖται λύσεις σπουδαίας!! Οὕτω συνιστᾷ οἱ «ἀφελεῖς» Παλαιοσημερολογίται νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα νὰ τελοῦν τὰς ἐορτὰς τῶν κατὰ τὸ παλαιόν, ἀλλὰ μὲ ἱερεῖς κανονικοὺς! Οἱ ἱερεῖς τῶν δὲ νὰ διωχθοῦν ὡς... σχισματικοὶ!!.

Καὶ ὅλοι οἱ ὠκεανοὶ τῆς ἀνοησίας ἐὰν εἰσῆρχοντο εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ συντάκτου, δὲν θὰ ἐγράφοντο τόσον φαιδρὰ πράγματα!.

Ἐν πρώτοις μᾶς ἀποκαλεῖ «ἀφελεῖς». Ἄς γνωρίζει ὅμως, ὅτι τὸ ἐπίθετον αὐτό, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς ἰδεολόγους, ἀνεξαρτήτως τῶν γραμμαρίων τῆς διανοητικῆς βαρύτητος τῆς προσβεντομένης ἰδεολογίας. Δὲν χολούμεθα λοιπὸν δι' αὐτό.

Ἐν συνεχείᾳ ὁμιλεῖ περὶ κανονικῶν ἱερέων. Ποῖον ὅμως τὸ νομοκανονικὸν περιεχόμενον τοῦ κανονικοῦ ἱερέως τὸ γνωρίζει; Γνωρίζει, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ΑΝΕΓΝΩΡΙΞΕ τὸ κῆρος τῆς ἱερωσύνης τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν Κληρικῶν, ἐφ' ὅσον ἐδέχθη, ὡς εἶχον, τοὺς ἐπισκόπους Λιώση καὶ Χατζῆν, νῦν Μητροπολίτας Σιατίστης καὶ Δριϋνουπόλεως;

Εἰσηγεῖται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς: σχισματικοὶ οἱ Παλαιοσημερολογίται Κληρικοί, διότι εἶναι... Παλαιοσημερολογίται!!! Νὰ τὸ κάνη! Δεκτόν! Ἀλλὰ τότε θὰ πρέπη νὰ πράττῃ τοῦτο δι' ὅλους τοὺς Σλαύους Κληρικοὺς, τοὺς Ἱεροσολομίτας διότι καὶ ἐκεῖνοι ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον!!!.

Τὸν εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εἰσηγήσιν, νὰ τελοῦμεν ἀκωλύτως τὰ τῆς λατρείας ἡμῶν. Λόγοι ὅμως ψυχολογικοί, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ γνωρίξῃ ἐπιβάλλουν, ὅπως τὸ λειτουργικὸν βίωμα τοῦ πιστοῦ καλλιεργεῖται ἀπὸ ὁμόφροντα κληρικόν. Ὅπως ὁ Παπικὸς δὲν δύναιται νὰ πλησιάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ

Ὁρθοδόξου, οὕτω καὶ ὁ νεοσημερολογίτης δὲν δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τοῦ παλαιοσημερολογίτου.

Συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ παταχθῇ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἀλλὰ πῶς; Ἡ μὲ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1924 καθεστῶς ἢ μὲ τὴν Διοικητικὴν κατοχύρωσιν τῇ; κινήσεως ἡμῶν, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν. Αὕτη εἶναι ἡ οὐσία. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι φλυαρίαι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀδελφοὶ ὅπως τηλεφωνοῦν εἰς τὰ Γραφεῖα κατὰ τὰς ὥρας 8—12.30 π.μ. καὶ 2—5.30 μ.μ. διότι κατὰ τὰς λοιπὰς ὥρας χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ κατόχου τοῦ ὁστις εὐγενῶς παρεχώρησε τὴν ἐνδιάμεσον γραμμὴν.

Τὸ καθήκον μας

Συνέχεται ἡ Ἱεραρχία! Τί πρέπει νὰ κάνωμεν; Θερμὴ προσευχὴ καὶ ἐπίκλησις τοῦ Ὄνόματος τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχομεν ὑπολογίσει τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ὅπλου, τῆς προσευχῆς. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ὅ,τι ἐπρεπε. Ἐπεδόθη ὑπόμνημα εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ μὲ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν συννητήθημεν. Διεπιστώσαμεν μάλιστα, ὅτι ὑπάρχει πνεῦμα κατανόησεως. Τὸ τί θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς Ἱεραρχίας δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ προμαντεύσωμεν. Πάντως πρέπει νὰ εὐρισκώμεθα ἐν ἐπιφυλακῇ. Ἐφ' ὅσον θὰ πληροφορηθῶμεν τὸ ἀποτέλεσμα τότε ἀναλόγως θὰ ἐνεργήσωμεν. Ἀλλωστε ἡ θέσις μας εἶναι σαφής: ἡ ἐπαναφορὰ εἰς τὸ πρὸ τῆς μεταρρυθμίσεως καθεστῶς ἢ συγκρότησις μικτῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέυρεσιν λύσεως μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου.

Τὸ μοναδικὸν ὄργανον

Μοναδικὸν ὄργανον ἐπικοινωνίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος εἶναι ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Αὕτη εἶναι πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγῶνος, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς κανονικῆς ἰδρυμένης βιβλιοδόσεως, εἴτε τὴν μορφήν ἐκτάκτου παραρτήματος, εἴτε καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν ἐπιφυλλίδων.

Λυπηρὸς ἐκβιασμός

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας, αἱ ἀρμόδιαι ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ἀπηγόρευσαν εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρον, νὰ ἐπιδώσῃ ὑπὸ μνημα διὰ τὸ Παλαιοσημερολογητικὸν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν! Διὰ τί; Μήπως διὰ τοῦ ὑπομνήματος θὰ κατεργημίζετο ἡ θέσις τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας; Λυπηρὸς ἐκβιασμός συνεκδήσεως Ἱεράρχου! Καὶ μετὰ ἔχομεν τὸ θράσος νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τῶν ἐκβιασμῶν τῶν Ἀγγλῶν εἰς Κύπρον.

Οἱ μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

Ἀπεδήμησε εἰς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ἡ δαιωτάτη μοναχὴ Χρηστίνα, κτήτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης Πατησίων. Ἐπρόκειτο περὶ ἐναρέτου καὶ ζηλωτρίας μοναχῆς, ἐργασθείσης δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος, ὡς νοσοκόμος ἀδελφῇ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς μοναχῇ. Ἐκηδεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Πατρὸς Παρθενίου, εἰς τὴν μοναχικὴν ἀδελφότητα τοῦ ὁποίου ἀνήκε.

Ἐσχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀναπαύσῃ.

θέλει τοὺς κοινωνικοὺς του ἐπαναστάτας; ἐξιδανικευμένους καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ ὁδογίου καὶ τῆς μέθης.

Ὁ δὲ σοφὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης λέγει «εἰς ψυχὴν φιλόζωνον (ποῦ ἀγαπᾷ τὰς ἡδονὰς τῆς ζωῆς) οὐκ εἰσελεύσεται σοφία». Ὁ Κύριος εἰς τοὺς μακαρισμοὺς τονίζει «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται».

Ὁ νέος λοιπὸν καὶ ἡ νέα ἔχουν τεραστίαν ὑποχρέωσιν νὰ διαφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ρυπαρότητα τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸν βούρκον τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ θέσουν ἰδανικὰ εἰς τὴν ζωὴν τῶν.

Πολύτιμος συντελεστὴς καὶ οὐσιώδης προϋπόθεσις εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἡ χριστιανικὴ πίστις. Αὕτη καὶ ὡς κοσμοθεωρία, καὶ ὡς σύστημα ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀκτινοβολία τοῦ παραδείγματος τοῦ Σωτῆρος συμβάλλουν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐπιβαλλομένης ἀγνότητος ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἰδανικῶν καὶ ἀξιῶν.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ Γ' μέρος)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΛΗΛΥΘΕΝ Ἡ ΩΡΑ

Οὐκ ἀρνησόμεθα Σε φίλη Ὁρθοδοξία, εὐ ψευ-
σόμεθα Σε πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν Σοὶ ἐγεν-
νήθημεν, ἐν Σοὶ ἔωμεν, εἰ δὲ καιρὸς καλέσει μν-
ριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνήξομεθα.

(Ι. Βρυέννιος)

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὸν πνευματικὸν χώρον
τῆς Πατρίδος μας ἔχουν ἀναπετασθῇ τὰ ἐπίσημα
λάβαρα τῆς Ἐκκλησίας.

Κάτω ἀπὸ τὴν βιαιότητα τῶν ἀνέμων κυματί-
ζουν θριαμβευτικά καὶ ὑπερήφανα.

Δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τίποτε δὲν βασανίζει
τὴν σκέψιν των, δὲν δοκιμάζει τὴν καρδίαν των,
δὲν ἀνησυχεῖ τὴν ἀγέροχον στάσιν των.

Καὶ ὅμως ἔξω ἀπὸ τὸν χώρον τῆς Ἱεραρχίας
κρέμονται μισίσται αἱ σημαῖαι ἑκατοντάδων χιλιά-
δων ὁρθοδόξων ἀδελφῶν.

Ἡ ἀγωνία πιέζει τὰ στήθη των, ἡ ὀδύνη περ-
νᾷ βρόγχον εἰς τὴν καρδίαν των ἡ ταραχὴ καὶ ἡ
συγκίνησις γίνονται ὡκεανὸς ἀδιάβατος. Ὡρα κρί-
σεως, ὦρα θρησκευτικοῦ πυρετοῦ. Γρηγορεῖτε καὶ
προσεύχεσθε.

Ὡς μὴ πέσῃ εἰς τὸ κενὸν ἡ ἀγωνία τῆς Ἐκ-
κλησίας ἃ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς καρδίας των τὸ ἀπα-
στράπτον μεγαλεῖον τῆς ἀνολέθρου Ὁρθοδοξίας καὶ
ἃς ἠχήσουν αἱ νικητήρια σάλπιγγες τῆς ἐνώσεως
κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς κακοδόξου Ἱερουσολῶν.

Δι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καταλληλότερα στιγμή ἀπὸ
αὐτὴν διὰ ν' ἀκουστῇ ἡ φωνὴ μας, καὶ νὰ σημειώσῃ
τὴν ἔναρξιν τῆς νέας ἐποχῆς.

Ἰδοὺ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Πανελλαδικοῦ
Συνεδρίου.

Τὸ νόημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶναι προφανές. Ὁ
ὁρθόδοξος κληρὸς καὶ λαὸς τῆς Χώρας αὐτῆς, Θεμα-
τοφύλαξ ἀνύστακτος τῆς ἀγιοτάτης πίστεως διαδηλοῖ
ὅτι δὲν θὰ ὑποστείλῃ τὸ τετιμημένον ἔμβλημα τῆς
Ἐκκλησίας.

Ὅτι δὲν θὰ καμφθῇ δὲν θὰ δειλιάσῃ δὲν θὰ
προδώσῃ. Αὐτὰ δὲν ἐκτοξεύονται ὡς ἀπειλαί. Εἶναι
ἡ ὁμολογία πίστεως ἐκείνων τῶν Ὁρθοδόξων, τοὺς
ὁποῖους; χλευάζουν ὡς Παλαιοσημερογίτας καὶ οἱ ὁ-
ποῖοι μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν ἔχουν ἀναλάβει τὸν τε-
τιμημένον ρόλον κάθε πιστοῦ χριστιανοῦ. Νὰ δια-
φυλάξουν ἀλόβητον τὸν μέγιστον θησαυρὸν τῆς Ἐκ-
κλησίας.

Καὶ θὰ τὸ πράξουν ἔστω καὶ ἂν ὑποστοῦν μαρ-
τύρια.

Τὸ Πανελλαδικὸν Συνέδριον θὰ τὸ ἀποδείξῃ.

«Ἡ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

Ἡ φίλη καὶ συμπαθὴς «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»
(ἐκδόδομένη ἐν Βόλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Σχοινᾶ) προβαίνει εἰς
τὸ ὑπ' ἀρ. 265-266]58 φύλλον τῆς εἰς θεομὴν συνηγορίαν,
ἀναγράφουσα καὶ αὐτοῦσαν τὴν ἐκκλησίαν ἡμῶν πρὸς τὰς
αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα.

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς φίλους τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δι-
καίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην 16-129-10-53 τρέ-
χοντος μηνὸς (Ν.Η.) συνήλθον εἰς εὐρείας κλιμακός,
σύσκεψιν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ Δ. Συμ-
βούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., παρισταμένων Μελῶν τοῦ
Ἱεροῦ Κλήρου τῆς χώρας καὶ τῆς Μεγάλης Συντο-
νιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Κατὰ ταύτην, διεπιστώθη ὁμοφώνως ταυτότης ἀν-
τιλήψεων καὶ ἀγαθῇ πρόθεσιν πάντων τῶν κληρικῶν καὶ
λαϊκῶν τῶν μοχθούντων, διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασιν τοῦ
Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἀπεφασίσθη ἡ καθολικὴ κινή-
τοποίησις τῶν δυνάμεων τῆς κινήσεως ἡμῶν, πρὸς
διασφάλισιν τῆς ἀρτίας ὁργανώσεως τοῦ Πανελλαδι-
κοῦ Συνεδρίου τῆς 9ης Νοεμβρίου τρέχοντος ἔτους (Ν.Η.).

Διεχωρίσθησαν προσέτι αἱ ἀρμοδιότητες τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τῶν τῆς Διοικήσεως τῆς
Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἐπὶ τῷ τέλει ὁμαλῆς καὶ συντονισμένης
συνεργασίας αὐτῶν.

Οὕτω Ἡγεσία Κλήρου καὶ Λαοῦ συνηνωμένοι ὡς
εἰς ἄνθρωπος χωροῦμεν πρὸς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς
Θρησκευτικῆς ἡμῶν Ἐλευθερίας μὲ βαθεῖαν καὶ ἀκλό-
νητον πίστιν εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ Βοήθειαν.

Ἡ Διοικούσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κατόπιν τῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ ὥς ἂν συνεδρίαν πα-
ρασχεθεισῶν ἀμοιβαίως διευκρινήσεων, ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ
κυκλοφορήσαντι, τὴν 12]25-10-58, ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβου-
λίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὑπ' ἀριθ. 1 «ἐβδομαδιαίου Δελτίου»
δημοσιεύματος ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐπείγουσα ἀνάγκη ἐξυ-
γυάνσεως», δηλοῦται ὅτι : Οἱ ἐν αὐτῷ περιεχόμενοι χα-
ρακτηρισμοὶ διευτυπώθησαν, ὑπὸ τὸ Κράτος ἐλλείψεως
ψυχραιμίας ἐξ ἀφορμῆς προσφάτων συμβάντων ὧν ἡ ψυ-
χρὰ ἀντιμετώπισις καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον θὰ ἀπέ-
κλειε τούτους.

Συνεπῶς πᾶσα τυχὸν παρερμηνεία ἐπ' αὐτῶν κρίνεται
ἀνεδαφικῇ καὶ μὴ ἐξυπηρετοῦσα πλέον τὸ συμφέρον τοῦ
ἀγῶνος.

Τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὁ Πρόεδρος
ΑΗΜ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ

Ὁ Γ. Γραμματεὺς
ΑΝΤ. ΛΟΓΑΡΑΣ

Περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα

Δὲν μᾶ; ἐνδιαφέρει τὸ πρόσωπον, ποῦ θὰ διαδεχθῇ
τὴν ἀρχηγὸν τῆς Παπασίνης. Ὅποιος καὶ νὰ εἶναι θὰ
εἶναι «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Πάπα τῆς
Ρώμης, ὅπως τὸν διεμόρφωσαν αἱ ἱστορικαὶ συνθήκαι
καὶ ἡ πλάνη τῆς αἰρέσεως. Ἐκεῖνο, ποῦ σημειώνομεν εἴ-
ναι ἡ ἐνότης τοῦ παπισμοῦ. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πάπα γίνεται
ἀπὸ τοὺς Καρδινάλιους ὅλου τοῦ κόσμου, διότι ἡ Λατικὴ
Ἐκκλησία εἶναι συγκεντρωμένη εἰς μίαν δύναμιν. Πόσο
πανίσχυρη θὰ ἦταν ἡ Ὁρθοδοξία ἐάν ἦτο ἐσωτερικῶς
καὶ ἐξωτερικῶς ἡνωμένη; Ἐάν ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ μίας Οἰ-
κουμενικῆς Συνόδου, ἀνεξαρτήτως ἐθνότητος τῶν συνοδι-
κῶν μὲ κέντρον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον; Πόσῃ
δύναμιν θὰ ἐκέρδιζε, ἐάν κατηγοροῦντο αὐτὰ τὰ ἐτερό-
κλητα σχήματα «Αὐτοκέφαλος», «Πατριαρχεῖον» κ.λ.π.
καὶ ἀνέκυπτε «Μία, Ἀγία, Καθολικὴ, Ἀποστολικὴ Ὁρ-
θόδοξος Ἐκκλησία»; Ὡς Κύριε, πότε, θὰ ἔλθῃ (ἐάν αὐ-
τὰ ἀπαρτῇται μὴ δὲν τὸ ἐμποδίσουν καὶ ἡ Μασσωνία δὲν τὸ
παριδέσῃ) ἡ ἡμέρα αὐτὴ τῆς νέας Πεντηκοστῆς;

Ἑῶμοι

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 13]26-10-58 ἐτελέσθησαν
οἱ γάμοι τοῦ κ. Πιλία Τσόγκα καὶ τῆς Δίδος Παρασκευῆς
Σταμάτου ἐκ Θηβῶν, ἐν τῷ ἱ. Ναῷ Ἀγ. Παρασκευῆς.

Τοὺς εὐχόμεθα εὐτυχὴ καὶ μακρὸν βίον.